

Poštnina plačana v gotovini

9

LETNIK 41

MAJ

1932-1933

VSEBINA 9. številke: Prevzvišenemu g. škofu dr. Gregorju Rožmanu za petdesetletnico (Deklamacija) — † Knezoškof dr. Andrej Karlin — Gregor Mali: Deklica in lilija (Pesem) — Alojzij Košmerlj: Dragi Marijini otroci! — Mirko Kunčič: Gluhonema deklica (Pesem) — Janez Pucelj: Otroci se pogovarjajo o koledarju — Vaš prijateljček — Venceslav Winkler: Na trati (Pesem) — Uganke — Rešitve.

Angelček stane za vse leto Din 5.—.

Lastnik »Pripraviški dom« v Ljubljani. Urednik in upravnik Vinko Lavrič, Ljubljana, Sv. Petra cesta 91
Tiska Jugoslovanska tiskarna (K. Čeč)

Prevzvišenemu g. škofu dr. Gr. Rožmanu
za petdesetletnico.

Prejasni knez, naš
višji pastir,
ki širiš kot Mojzes v
nebo svoje roke
za rod, ki se za
presveto bori,
presrčna zahvala za
skrb to vse dni!
Da bili bi vredni
ljubavi globoke!
Glej, kakšen je boj!
A nihče ne beži!
Vse Tvoja molitev
v junaštou drži.
Če treba podpreti
roke pod večer,

presvetli vladika, naš višji pastir,
pozovi nas borce, nas male, otroke!

(Deklamirala mala Ivanka.)

† Knezoškof dr. Andrej Karlin.

Lansko jesen je še pisal uredniku »Angelčka«: »Zelo sem se razveselil Vašega pisma, v katerem pravite, da boste številko »Angelčka« posvetili spominu velikega škofa A. M. Slomška. Prav je tako... Vam gospod urednik, Vašima listoma »Vrtcu« in »Angelčku« in vsem mladim čitateljem iz srca podelim svoj nadpastirski blagoslov!« Gotovo ste pazljivo prečitali prelepo pismo o škofu A. M. Slomšku v 2. številki »Angelčka«. Tam je tudi njegova slika. Knezoškofa dr. A. Karlina ni več med nami; umrl je 5. aprila v Mariboru, kjer je bil od leta 1923. škof lavantinski. Rodil se je pokojni škof v Stari Loki na Gorenjskem 15. novembra 1857. Bil je kaplan v Smledniku, v Šenčurju in pri Sv. Jakobu v Ljubljani. 21. decembra 1910 je bil imenovan za škofa v Trstu, kjer si je izbral vzvišeno škofovsko geslo: »V Tebe, Gospod, zaupam.«

Sedaj spi v zemlji, ki v njej spi Slomšek, ki mu je bil tako drag in ki ga je tako goreče častil.

Gregor Mali:

Deklica in lilija.

*Tam na vrtu ob gredici
raste bela lilija,
k njej prihaja vsa vesela
o zgodnjem jutru deklica.*

*— Jezus je po zemlji hodil,
in me — lilijo — vsejal,
s čistostjo me vso obžaril,
belo mi obleko dal. —*

*»O zakaj tako si lepa,
bela lilija, povej!
Dokler ne poveš mi tega,
jaz ne grem od Tebe prej.«*

*»O kako bi bila srečna,
ljuba moja lilija,
ko bi tudi jaz imela
lilijo od Jezusa.«*

*— V cerkvico, dekletce, pojdi,
o tabernaklju najdeš ga:
tam te čaka in srebrnih
lilij ti nedolžnih da! —*

Dragi Marijini otroci!

»Spet kliče nas venčani maj
k Mariji v nadzemeljski raj.
Cvetlice dobrove si venčajo glave,
raduje se polje in gaj.«

Majnik, Marijin mesec! V naravi se vse prebuja
k novemu življenju. Pomlad je tu. Vse cvete, vse je
polno pomladanskega vonja in veselja in petja. Vse
za Marijo, majniško Kraljico.

»Drevesa po vrtilih cveto,
po vejah pa ptice pojo:
nebeški Kraljici Mariji Devici
pozdrav ino slavo dajo.«

Kako so v majniku naša srca vesela. Zdi se nam,
kot bi bil majnik en sam Marijin praznik. V dnu
srca čutimo v maju, kako smo srečni, da imamo Ma-
rijo za mater.

Kar nekam dolgčas bi nam bilo, če bi Marije ne
poznali. Kakor onemu otroku, ki je sedel v naročju
svoje ljube matere in se učil od nje, kako se napravi
križ. »V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha« —
tako ga je učila dobra mati izgovarjati imena pre-
svete Trojice. In roko mu je vodila, da je napravil
znamenje križa na čelu, na ustih in na prsih. Pa se
je otrok zamislil in je dobro mamu vprašal: »Mama,
Oče in Sin in Sveti Duh so v nebesih. Ali v nebesih
ni Matere?« Pa mu je mama razložila, da je tudi v
nebesih Mati. Marija ji je ime. Vsa dobra je in blaga
in lepa in ljubezniva. Ona je Mati božja, pa tudi
naša Mati. Rada nas ima, tako rada, da nobena mati
na zemlji ne more svojega otroka tako rada imeti. —
Kako se je otrok razveselil, ko mu je mama to pove-
dala. Njegovo malo srce je čutilo, kako je Bog dober,
da nam je dal tako lepo in ljubeznivo Mater. In ko
se je naučil napraviti križ, je molil za mamu še zdra-
vamarijo. In ves srečen je bil, ko je znal častiti
dobrega Boga in božjo Mater.

Le veselimo se v maju nad Marijo, našo ljubo Gospo. Ona je naša pomočnica v vseh težavah. Njeno oko gleda na nas, njeno uho posluša naše prošnje, njeno srce misli na nas in skrbi za nas z gorečo materinsko ljubeznijo.

Kadar je bilo ljudem na zemlji hudo in težko, so se zatekli k Mariji in jo prosili za pomoč. In nikdar niso prosili zastonj. Marija pomaga v vsaki sili. Marija nikogar ne zapusti. Zato jo kličemo v njenih litanijah: Zdravje bolnikov, tolažnica žalostnih, pomoč kristjanov. In 24. maja je praznik Marije pomočnice kristjanov. Še nikdar ni bilo slišati, da bi Marija koga zapustila, ki je pod njeno varstvo pribežal, njene pomoči prosil, se njenim prošnjam priporočal. Kako radi romamo na Brezje. Pa pravimo kar: K Mariji Pomagaj. Saj Marija res tako rada pomaga v vseh potrebah, dušnih in telesnih. Pomaga zlasti tistim, ki jo ljubijo in častijo.

Pred nekaj leti se je dogodila v velikem nemškem mestu Berlinu strašna nesreča. V tovarni za milo se je razpočil parni kotel, 20 ljudi je izgubilo življenje. Bil je ravno v maju. V katoliških cerkvah so bile šmarnice, h katerim je prihajalo zelo veliko ljudi. Tisti dan po veliki nesreči pride v eno od teh cerkev mlada, preprosta deklica. Služkinja je bila v neki bogati družini. Prekrasen šopek najdražjih rož je prinesla pred majniški oltar. Mariji, Materi nebeški poklanja te rože, pa joka, da je šopek ves moker od njenih solz. Bog ve in Marija, kaj ima na srcu — si mislijo ljudje. Po končani pobožnosti jo eden vpraša, zakaj je tako jokala. Uboga deklica je pripovedovala: »Včeraj zjutraj me je poslala gospa v ono tovarno za milo, ki je zdaj ena sama razvalina. Šla sem mimo cerkve, pa sem si rekla: Za trenutek vstopim in zmolim eno zdravamarijo, da počastim nebeško Mater. Majnik je. Zvečer pa ne vem, če bom mogla k šmarnicam, ko je toliko dela doma. Vstopila sem in zmolila pred majniškim oltarjem svojo zdravamarijo. Ko sem stopila iz cerkve, se je zaslišal strašen pok. Tovarna mila je zletela v zrak. Ko bi ne bila šla pozdravit nebeško Gospo, bi bila mrtva pod razvalinami

tovarne. Zdaj sem tu in jokam od veselja in hvaležnosti. O Marija, kako si dobra!»

Otroci! Še mi sklenimo za majnik: vsak dan k šmarnicam. In če to ni mogoče, vsaj: vsak dan eno zdravamarijo v čast majniški Kraljici. Naredimo si tudi doma majhen majniški oltarček. Vsaj malo Marijino podobo postavimo na primeren prostor in rožic prinašajmo tja, naj cveto in duhte za Marijo. Marija ne bo pozabila ne rožic ne zdravamarij.

»Glej, rožic ti delimo, in vneti te slavimo: Marija, Marija, o Marija!»

Mirko Kunčič:

Gluhonema deklica.

*Vse vidim: solnce v mladem jutru,
modrino božjega neba,
belino brez, drhtenje cvetja,
ki v vetru rahlo šepeta.*

*Vse vidim, vse. Še ptičko zlato,
ki vsak dan verno prileti
pod moje okno, kljunček drobn
odpira in žgoli, žgoli...*

*Vse vidim, vse. A v molk brez dna
kot v grob je pokopana zame
vsa ta lepota sred polja. —*

Janez Pucelj:

Otroci se pogovarjajo o koledarju.

Veliki traven — maj.

že slavčki žvrgolijo,
se maj vesel budi;
naj srca podarijo,
kar lepi maj rodi.

Glej, rožic ti delimo
in vneti te slavimo:
Marija, Marija, o Marija!

Majnik je Marijin mesec. Pri nas smo naredili tako lepe »šmarnice«: v kotu lep čipkast prt in pajčolan okrog Marije in vse polno rož,« se pohvali Lizika.

»Pri nas je pa za Marijo rdeč žamet; veš, je še lepše kot pajčolan,« se povzpne čez Liziko Špelica.

»Najlepši majnik je v cerkvi, ko je zdaj v glavnem oltarju Marija, ki tako milo gleda, in so rože kar v celih vrstah nastavljene,« se povzpne čez obe Jože, ki je višji ministrant in je sam, visoko na vitki lestvi stoječ, razprostrl pajčolan nad podobo Matere božje, ki tako milo gleda po ljudeh.

»Zakaj pa je majnik Marijin mesec?« hoče vedeti Cilo začetnik.

Jože: »Zato, ker je posvečen Mariji. Majnik je najlepši mesec vsega leta: vse živi, vse cvete, vse prepeva! Marija je pa najlepša izmed vseh ljudi: brez madeža izvirnega greha je bila spočeta in tudi sama ni storila nikdar nobenega greha!«

»Zato so Mariji na čast v majniku vsak dan »šmarnice«. Jaz sem bil lani vsak dan pri njih. In letos pojdem vsak dan.«

»Jaz lani samo dvakrat nisem bil.«

»Jaz sem pa meh pritiskal pri vseh,« ve tudi Grahut o sebi nekaj dobrega v čast Mariji. — — —

»Pa vnebohod je ta mesec.«

»Vnebohod! Jezus je po vstajenju bil še štirideset dni na zemlji. Ta čas se je prikazoval apostolom, je z njimi jedel, so se ga smeli dotikati — — —«

»Posebno Tomaž!«

»Saj neverni Tomaž, ki ni hotel verjeti, da je Jezus vstal in je rekel: dokler ne vtaknem prstov v njegove rane in ne položim roke v njegovo stran, ne bom veroval. — Pa se je čez osem dni spet prikazal Jezus, k Tomažu stopil ter mu rekel: Tomaž, zdaj vtekni prste v moje rane in положи roko v mojo prebodeno stran in ne bodi neveren.«

»To je moralo biti Tomažu vroče ob teh besedah! Zato pravimo še zdaj, če kdo izlepa česa ne verjame, da je neverni Tomažek,« obrazloži Tone Grahut.

»Ti, Grahut, si tak neverni Tomažek,« ga piči Lizika.

»Kajne; zato ker ti nisem verjel včeraj, da bi bil šel po zadnji april k organistu! Si pa ti bolj verna, ko si šla po prvega h kaplanu.«

»Štirideseti dan pa je Jezus peljal apostole na Oljsko goro, je tam nad njimi razprostrl roke, jih blagoslovil in se vpričo njih dvignil v nebesa. Oni so pa za njim gledali, dokler se jim nista prikazala dva angela.«

»Zato ugasijo na vnebohoda dan pri veliki maši pri evangeliju velikonočno svečo; to pomeni, da je šel Jezus v nebesa.«

»Pa je vendarle tudi še na zemlji ostal!«

»Seveda je! V svetem Rešnjem Telesu! Samo tam ga z očmi ne vidimo.«

»Tri dni pred vnebohomom so pa prošnji dnevi.«

»Takrat so procesije: v ponedeljek v Goričo vas, v torek v Hrovačo, v sredo v Nemško vas.«

»To so prošnje procesije, ko prosimo Boga za dobro letino. Te dni berejo evangelij o nadležnem prijatelju, ki je ponoči toliko časa trkal pri prijatelju na okno in moledoval za tri hlebe kruha, dokler ni ta nejevoljen res vstal in mu jih dal.«

»Tri hlebce! To jih je vesel nesel domov!« pozvame Jurko Zlatorepec, ki doma že od velike noči nimajo kruha.

»Tako moramo tudi mi prositi, dokler nam Bog ne da! Jezus je rekel: Če kdo očeta prosi kruha, mu oče ne bo dal kamna; in če ga prosi ribe, mu ne bo dal kače; in če ga prosi pirha, mu ne bo dal škorpiona!«

»Kaj pa je to škorpion,« vpraša Cilo začetnik.

»Tak jeziček, kakršnega ima Lizika«, ve brž razlago Tone Grahut. Lizika huda, rdeča, a molči, da bi dokazala, da nima takega škorpiona v ustih, kakršnega ji ga očita Grahut.

»V majniku moramo pa tudi Marijo prositi lepo z zaupanjem, saj je naša mati! Zato pa moramo pridno hoditi k šmarnicam, kajne, da nas bo vesela, da bo tudi ona za nas prosila.« — — —

»Z Bogom«, dan's Marija pravi,	lepe nauke poslušali,
»Z Bogom«, srčno vas pozdravi.	radi se po njih ravnali;
»Ste k majniku hodili,	za vas bom prosila,
lepo me čistili,	oj z Bogom, preljubi!«

Jurčkove
šmarnice.

Rožnik — junij.

Sonce žge, žge, žge — — —

»V nedeljo je pa tretji največji praznik v letu: Binkošti!«

»Binkošti! Petdeseti dan po veliki noči, ko se spominjamo, kako je Jezus razlil v podobi ognja Svetega Duha nad apostole.«

»Bili so zbrani v tisti dvorani, kjer je bila zadnja večerja. Kar zaslišijo velik šum kakor šum viharja in napolni vso hišo in ognjeni zublji se jim prikažejo nad glavami.«

»In takrat so bili vsi napolnjeni s Svetim Duhom in so govorili različne jezike, da so se vsi čudili.«

»Kdo pa jih je naučil različnih jezikov?«

»Sveti Duh jih je naučil! Če bi se bili apostoli morali šele učiti tujih jezikov, bi se bila Jezusova vera silno počasi širila; tudi so bili apostoli že v letih! Jezus pa jih je poslal k vsem narodom!« razlaga Jože.

Grahutu pride na um, da bi rekel: Zate, Jože, bi bilo tudi dobro, da bi te Sveti Duh naučil različnih jezikov kakor apostole, ko praviš, da boš škof. Pa Jože Selan ni Čudovanova Lizika, da bi se mu Grahut upal reči kaj takega, zato rajši pogoltne to lepo domislico.

»Drugo nedeljo je pa praznik svete Trojice.«

»Sveta Trojica, to je en sam Bog pa tri osebe,« se učeno postavi Cilo začetnik.

»V četrtek potem je pa sveto Telo. Bo procesija!«

»Praznik svetega Telesa bi moral biti prav za prav veliki četrtek. Takrat je postavil Jezus pri zadnji večerji ta zakrament. Pa takrat smo bolj žalostni, ko se spominjamo, kako je Jezus za nas trpel in umrl, zato je sveta Cerkev postavila poseben praznik, ko se samo veselimo. Zato je tudi vesela procesija, ko gre Jezus venkaj čez naše njive in travnike.«

Grahut se zmisli, kako bo pomagal pritrkavati in ga zasrbe prsti, da začne nabijati po pločevinasti steni Majerčkove »pošte«: Bom bom bom, bingelbongel bingelbom, bim bim bim.

»Kres je tudi junija meseca. Bodo fantje kurili kres.«

»Pa po kresnice bomo šli in steljo! Jaz vem za tako lepo doli v Jazbinah.«

»Zakaj steljo?« bi rad vedel Cilo začetnik.

»Steljo se na kresni večer nastelje po hiši, da pride sveti Janez Krstnik kresovat.«

»Kdo pa je bil Janez Krstnik«, vpraša Bernadek.

»Sveti Janez Krstnik je bil sin svete Elizabete, Marijine tete. Jezusa je krstil v reki Jordanu. Takrat se je prikazal Sveti Duh v golobji podobi nad Jezusovo glavo in Bog Oče se je oglasil iz nebes: Ta je moj ljubi Sin, nad katerim imam veselje.«

»O kresu pa praznujemo rojstni dan tega Janeza Krstnika, v avgustu pa njegovo smrt: obglavljenje Janeza Krstnika. Kralj Herod, sin tistega Heroda, ki je zalezoval Jezusa, mu je dal glavo odsekati.«

»Kar se piše Herod, je vse falot! O kresi se tudi dan obesil! Če se ponoči stegneš, v dan dregneš; če se skrčiš, v dan trčiš. — Pa konec šole je tudi ta mesec!« ima Grahut za največji praznik meseca rožnika, to je zanj najlepši rožni cvet.

»Konec šole na Vidov dan. Na ta dan je bilo prepalo slavno srbsko carstvo. Na Vidov dan leta 1389. so Turki na Kosovem polju umorili srbskega carja Lazarja in premagali Srbe. Na Vidov dan je prepalo slavno srbsko carstvo«, razlaga Mirko.

Tega Grahut ne ve dosti, pač pa: »Na Vidov dan letos prepade šola za vas za dva meseca, zame pa za zmeraj!«

Letos namreč Grahut dostoji šolo in stopi v kolarsko šolo očetovo.

»Tisti dan po Vidovem je pa praznik svetega Petra in Pavla.«

»Peter je bil prvi rimski škof. Rimski cesar Neron ga je dal v gledališču križati.«

»Pa je tedaj Peter prosil, naj obrnejo križ narobe, ker ni vreden, da bi umrl tako kakor njegov Gospod. In so potem obrnili križ narobe, tako da je umrl Peter z glavo navzdol.«

»Petra je Jezus postavil za poglavarja Cerkve. Rekel mu je: Ti si Skala in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in peklenska vrata je ne bodo premagala. Tebi bom dal ključe nebeškega kraljestva. Karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih, in karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih.«

»Petru je tudi čredo izročil, postavil ga je za najvišjega pastirja. Trikrat ga je vprašal vpričo apostolov: Simon, Jonov sin, ali me ljubiš bolj kot ti-le? tako da je bil Peter vtretje že žalosten. In trikrat mu je Peter zatrdil, da ga ljubi. In vselej mu je rekel Jezus: Pasi moje ovce, pasi moja jagnjeta!«

»Zato tudi je rimski škof poglavar čez vso Cerkev, ker je bil Peter ob smrti rimski škof.«

»Rimskemu škofu pravimo papež, to se pravi oče; in ker je njegova služba tako sveta, mu pravimo tudi sveti oče.«

»Tisti dan kot Peter je umrl tudi sv. Pavel, ki je včasi preganjal Cerkev, pa je potlej največ storil in največ trpel za Jezusa, ko je bil apostol.«

»Kako je pa sv. Pavel umrl?«

»Prav tisti cesar Neron mu je dal glavo odsekati.«

»Zato ima Pavel v roki meč, Peter pa ključ, ker je nebeški ključar.«

»Na prav imeniten praznik ste pa pozabili. Čeprav ni zapovedan, pa je ves mesec junij nekako njemu posvečen kakor majnik Mariji.«

»Srce Jezusovo! Srce Jezusovo!«

»Drugi petek po svetem Rešnjem Telesu — Srce Jezusovo! Srce Jezusovo, ki nas je tako rado imelo, da je Jezus pustil, da so mu še mrtvo prebodli. Zato ga moramo pa tudi mi radi imeti.«

»Pa ne samo junija meseca. Vsak prvi petek! Takrat greve vselej z materjo k sv. maši, ko je pred izpostavljenim svetim Rešnjim Telesom in so litanijske presvetega Srca Jezusovega,« se pohvali Lizika.

»Pa ne samo k maši, tudi k svetemu obhajilu! Posebno kdor gre devet prvih petkov po vrsti, mu je Jezus obljubil, da mu bo dal prav posebnih milosti. To je obljubil, ko se je prikazal sv. Marjeti Mariji Alakok in ji naročil, naj poskrbi, da se bo razširilo češčenje njegovega Srca,« prekosi Liziko Špelica.

»Vsaj toliko radi pa ga moramo imeti vsi, da ga ne žalimo z grehom. Kdor naredi smrtni greh, ga iznova ovije s trnjevo krono in iznova prebode, živega, ne mrtvega,« tako so rekli gospod v šoli.« — — —

O Jezus, tvoje sladko Srce vsa ljudstva, vsi jeziki,
naj ljubijo, časte, vse angelske vrste!

Vaš prijateljček.

Naslednji dan se je Gvidonu zopet zboljšalo, tako da je v postelji lahko sedel. Kdo ve, ali se ni morda Bog zadovoljil kar z lepim »da«, in bo deček vendar še nekoč duhovnik?

Saj se je od 7. decembra dalje zgodilo toliko nenavadnih reči! Svetinja svete Terezike Deteta Jezusa je nekomu ozdravila ledvice, da so zopet začele delovati, svetinja sestre Elizabete od svete Trojice je podelila zdravje mrtvoudni nogi! Vsi Fongalanski še upajo, samo Gvidon ne.

»Gvidonček moj, ko ozdraviš, odpotujemo na jug.«

»O, odšel bom na mnogo daljše potovanje!«

Gvidon se ni motil; na soboto 10. januarja je imel nov napad, ki bi mu bil kmalu vzel življenje. Bil je že skoraj pri koncu.

Očiščen in po trpljenju ves spremenjen je ljubi angel bil pripravljen, da ga iz naročja njegove matere vzame sveta Devica.

Ta mu je gotovo na skrivnem znova zatrdila, kar mu je bila v Lurdu obljubila. Ko je namreč mamica, ki se je šla nekoliko zleknit na posteljo, nekega večera proti deveti uri pritekla, boječ se najhujšega, jo je Gvidon prosil, naj se skloni nad njega.

»Mamica, vidim, kaj misliš. Toda, ne boj se, nocoj ne bom umrl. Kar lepo mirna bodi, umrl bom podnevi, na soboto, in sicer v tvojem naročju; to vem čisto zagotovo, ker mi je sveta Devica povedala.«

V sobici je bilo napol mračno. Brlela je nočna lučka, in opazil si lahko Gvidona, kako spretno se je znal dobrikati svoji mamici, da bi jo potolažil.

»Mamica, primi me za roko, stisni me na svoje srce, saj vidiš, da sam nimam nobene moči več; o, le reci, ali ne čutiš, kako zelo te imam rad! Prva si v mojem srcu za Jezuškom in njegovo mamico.

Kadar mi je pri srcu hudo in mi preveč razbija, kakor da bi se hotelo odtrgati, takrat rečem Jezuščku: Pomiri ga ti, ki v njem stanuješ!«

»Pogum, srček moj, ne boj se!«

»Saj se ničesar ne bojim, mamica, še celo smrti ne, saj je smrt vrata, skozi katera pridem v nebesa. Jezus in jaz se tako zelo ljubiva, da ti ne morem povedati!«

»No, vidiš, zato te bo pa tvoj Jezus tudi ozdravil!«

»Ne, hoče me rajši vzeti k sebi. Sicer pa, mamica, sama veš, da bo zopet vojska. Pomisli, kako bi bilo, če bi umiral sam, v smrtnem boju tebe klical, pa ne bi mogla priti, umiral ponoči, v temi, med krogلامي! A bi ne bilo to grozno? Zdaj bom pa iz tvojega naročja odšel v nebesa, in sem šele enajst let star. Podoben sem angelu. Sveta Devica me ljubi tako zelo, da pride sama pome.«

»Da, ali vzame te meni, ljubo dete! Povej svoji mamici, kako pa si nebesa predstavljaš?«

»Nebesa, mamica? Nebes si nič ne predstavljam, nebesa so Jezus.«

Kako se ti ne bi oko solzilo, ako poslušaš takole poslednje kramljanje angela z njegovo materjo.

Zemlja bi lahko o nebesih pela lepe slavospeve, pa bolj ganljivih in prisrčnih ne bi mogla.

Vendar pa je Gvidon povedal nekaj še bolj ganljivega.

Bilo je v četrtek večer 22. januarja. Bolnikova stara mama gospa Matevon je končno vendarle dospela, dasi je nobena brzojavka ni mogla dobiti.

Fantka je s svojim prihodom zelo razveselila. Ker pa je bil zvečer truden, je poklical mamico, in molče naslonil glavo na njeno ramo in dolgo tako počival. Gospa Fongalanska se ni upala premakniti, da ga ne bi zbudila.

Naenkrat pa oči odpre in se nasmehne.

»Joj! Kako lepe reči sem se spomnil! Jezušček je svojo mamco vzel tudi s telesom v nebesa, zato bom tam gori prav takole lahko naslonil glavo na njeno srce ter ji prav od blizu povedal, da jo ljubim.«

Ali čutite, otročiči moji, kako čudovito lepa je ta beseda vašega svetega prijatelja? Toda jo! Kar nič se ne obotavlja, ko hoče nas zapustiti, in iti počivat na srce svoje nebeške mamice!

*

Okoli sedmih v jutro 24. januarja je šla gospa Fongalanska potegniti zastore ob oknih kvišku. Spuščala je svetlobo v sobico, ki jo bodo kmalu razsvetljevale mrtvaške sveče.

»Mama, kateri dan je danes?«

»Sobota 24. januarja, dravec moj.«

»O, sobota! Potem je danes tisti dan, ko bom umrl. Danes je moj dan, ko me bo sveta Devica prišla vzeti iz tvojega naročja.«

Pri teh besedah začne uboga Gvidonova mamica zopet jokati.

»Nikar ne jokaj, mamica, saj ne bo hudo, kar zadušil se bom. Ko ne bom mogel več govoriti, in Jezusu povedati, da ga ljubim, mi ga daj na ustnice, da ga še poljubim.«

Okoli desetih je prišel zdravnik in povedal, da je zelo slab.

»Ob petih popoldne pridem še enkrat z dvema specialistoma.« Gvidon se je nasmehnil.

Ob pol enajstih je poklical Markca.

»Marcec, bratec moj, zelo te imam rad. Dam ti ves svoj denar, igrače, stroje, žepno svetilko. Igraj se z njimi v moj spomin! Zdaj pa le pojdi, ker me utrujaš!«

Gvidon je ostal sam z očkom in mamico. Mama ga je držala za roko in ga na čelo večkrat poljubila.

(Dalje prih.)

Venceslav Winkler:

Na trati.

*Na hribu vriskajo piščali
čudno lepo pesmico,
otroci so se zasmeli
v toplo uro jutrnjo.*

*Preko ceste trepeta
smeh in vrisk na sončni trati
kot bi mimo gruče šla
Jezus in Njegova Mati,*

*kot zapeli bi lepo,
bi za roke se držali
pa bi z mlado pesmijo
sredi trate zaplesali.*

Uganke, skrivalice in drugo.

1. Posetnica.

(Senegačnik Juriј, Ljubljana.)

Polde Jecel

Kaj je ta mož?

2. Vprašanja.

(?)

»Ni škoda knjige.«

»Ljuto meri Juriј s palico.«

»Oče obljublja našim otrokom pehar suhih hrušk.«

Troje mest je v teh stavkih.

3. Zvon.

(Šušteršič Marjan in
Germek Milan.)

Vedi, da ima »Zvon«
štiri črke!

Rešilci in imena rešilcev — ki
se sprejemajo v teku 10 dni po
izidu listu — v prih. številki.

Rešitve iz 8. številke.

1. Maček: Hiša na glasu — a mačka lačna. 2. Pregovor: Tudi slepa kura zrno najde. 3. Vprašanje: Karlovec, Zagreb.

Rešili so vse tri uganke: Iz Ljubljane: Andlovic H., Senčur M., Parovel M., Fuks A., Senegačnik J., Kisel M., Smerajc, Kavčič A., Repanšek M., Bezrukov I., Šušteršič Mar. in Mir., Trtnik B., Podreberšek J., Jenko St., Perat A., Žabjek B., Jakulin S., Vihtelič A. — Št. Vid nad Ljubljano: Kuhar Sl. — Krmelj na Dol.: Rainer Br. — Vitanje: Avguštin I., Makovšek M., Pernjak A. — Sv. Lovrenc v Slov. gor.: Filipič J., Vučina J., Janžekovič J., Holc F., Hrga J., Novak F., Toplak J., Vesenjak J., Kranjc M., Pignar A., Matjašič J., Erhatič F. — Videm: Lovrenčič Ol. — Vič: Dolenc S.

Izžreban je Kuhar Slavko iz Št. Vida nad Ljubljano.

Sv. Lovrenc v Slov. gor.: Drugo pismo je došlo prepozno (4. in 5. razred). Ruše in Sv. Urban: Prav tako.